

פניני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכונת "עין חמד" - מכללת ציון

פְּרָשַׁת וַאֲרָא - רַע לָהּ אֶתְהָ נִזְכָּר

"וַיֵּרָא פִּרְעֹה כִּי הִיְתָה הָרוּחָה וְהַכְּבֵד אֶת לְבוֹ" (שמות ח, יא)

שלא ישמע את קולות הזמר והשמחה."

"בין החוגגים היה גם קבצן אחד שהיטיב לנגן בכינור. במהלך החתונה ניגש הקבצן אל בעל השמחה ואמר לו: 'אם תכבד אותי בין טוב אביא לך את אחיך וארקיד אותו לפניך לבוש בבגדי שינה!'."

"נהנה האח מן ההצעה המעניינת, והקבצן מהר לקיים את הבטחתו. הוא נכנס לחדרו של האח הישן, והחל לפרוט על הכינור את מיטב המנגינות."

"הלה התעורר מן השינה, קפץ ממיתתו והחל לרקוד לקצב המנגינות הסוערות. אט אט, יצא הקבצן מן החדר, וכך הצעיד אותו לאולם השמחה, בעודו אינו מבחין כלל שהוא לא לבוש בבגדים ראויים!"

"לבסוף חדל הקבצן מנגינתו וקרא לעברו: 'מושקה מושקה, מוטב אילו לא היית ברוגז עם אחיך, כי אז היית רוקד לפניו עם בגדים ראויים!'"

שתק הרבי והחסיד אשר הבין יפה את כוונתו, השפיל את מבטו. אכן מוטב היה לבוא אל הרבי ולבקש את ברכתו כשכיסיו מלאים, מאשר לעמוד כעת ריקן מכל דבר, בדיוק באותו מצב.

ברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א
חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

זמני לכת

ע"פ	כניסת לכת	צאת לכת	יציאת חם
י"ט	16:31	17:44	18:17
ת"א	16:47	17:40	18:12
מ"ב	16:47	17:40	18:12
כ"ג	16:51	17:43	18:16

בכל פעם שהסיר הקב"ה את המכה מעל מצרים, נרגע פרעה והכביד עוד יותר את ליבו כשאינו מסכים לשלח את ישראל, ואילו בשעת הקושי והמצוקה הוא 'נזכר' לחפש אחרי משה ולהבטיח לו עולם ומלואו- ובלבד שיקל מעליו.

הנהגה כזו, שבה שוכח האדם את בוראו בשעת השפע ונזכר בו רק בשעת הקושי- היא לצערינו נחלתם של בני אדם רבים.

כמה נואלו אותם בני אדם! וכי לא מוטב להם לזכור את בוראם ולהודות לו על טובותיו. ולא להזדקק לתזכורת כואבת בדמות צרה או אסון חלילה המתרגשת ובאה עליהם?

משל נאה בעניין זה המשיל האדמו"ר רבי ישראל פרידמן מרוז'ין זצ"ל לחסיד אשר היה נוהג לבוא אליו תדיר, אולם מחמת ריבוי עסקיו חדל מנסיעותיו לאדמו"ר."

והנה לא חלפו ימים רבים והתהפך מזלו של אותו חסיד, עסקיו לא עלו יפה והוא הפך להיות עני. בצר לו מיהר החסיד אל רבו וביקש ממנו להתפלל עליו שיצליח בעסקיו.

פנה אליו הרבי ואמר לו: "מעשה היה בשני אחים שהתגררו בבית אחד באחוזה ובשלום. לימים היה ביניהם ויכוח, ומאז- שוב לא דיברו איש עם רעהו."

"באחד הימים השיא אחד מן האחים את בנו, ובליל הנישואין ערך סעודת חתונה גדולה מלווה בכלי זמר ומחולות. האח המסוכסך איתו כמובן לא הסכים להשתתף באירוע, ולכן נכנס למיטתו והתכסה עד מעל ראשו, כדי

הצלחה בגור"ב

יצחק אריאל בן טובה חגי חיים וב"ב שמואל אימן בן אסתר זרי שגית בת רותי מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים ליאור יהושע סומך וב"ב גלית בת מסודי יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה רונן אברהם וב"ב קסיר אפרים וב"ב רחל ברכה בת פדילה דליה משפ' שטרית נעם יצחק בן רחל ברכה רינה בת סימי וב"ב יוסף ליאור בן דליה אפרת- הצלחה בכל העניינים שלמה ודנה דוד וב"ב אריה ושרה לוי וב"ב י.מ.י.ש כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן חיים בן אלן אסתר רונית בת סימי תרצה בתיה בת ימנה נינט יוסף בן רוחמה אילן בן ג'וליאט יפית שרה בת ג'ינה דרור בן סופיה דוד עומרי בן יהודית מיטל בת מלכה מאיר בן שרית ואליהו טליה עדן אסתר בת שולמית שירי ימנה בת שולמית שמעון בן שולמית אנאל חביבה בת שולמית אורן בן נעמי שושנה שירה בת סילביה מיטל בת שושנה סיון רבקה בת אלן אסתר עמית בת טובה אברהם גורג'י בן דליה אפרת

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו זרי בן ימנה אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית נועה בת מזל טוב משה מנחם בן רחל דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה נעמה בת יפה דגנית בת שושנה אסף בן סופיה נתנאל בן ג'ינה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת טסה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעימה סימי בת סוליקה שלו בן מזל פחמיה אורן בן אסתר דינה בת מזל נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה ליביא ישראל בן תמר חיה אסתר בת סוליקה מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה ישראל בן חווה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה שאול בן סילביה משה בן נזימה עינת בת רחל ברכה בנימין בן יקוט רפאל משה בן רחל יצחק בן פנינה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה רונית בת סבריה קסנש בת דגטו יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה אליהו בן רחל נעימה בת שרה בנימין בן ברכה אלן אסתר בת שרלוט יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים

העלונו מוקדש לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

לרפואה שלימה לנוריאל בן אסתר

לרפואה שלימה לאיידה חיה בת אסתר וליילד אלחנן רפאל בן איריס וליילד אורי חיים בן שלי

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי

הצלחת ולרפואת אברהם גורג'י בן דליה אפרת וב"ב והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

לע"נ הצדיק ר' חיים אבישלום כהן פרחיה בן בלנקה זצ"ל

שואל ומשיב בהלכה - קדשת שביעית - חלק ג'

מה דין שאריות אוכל של פירות שביעית?

שאלה: **?**

תשובה: **!**

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס, רבנות מקומית מבשרת ציון מספרו 'הכשרות למעשה':

מאכלים, שמעורבים בהם פירות שביעית, שאריות אוכל הנותרים מהם: אם נשאר בצלחת או בקדירה שיעור ניכר של פירות וירקות הראויים למאכל אדם, אסור לזרוק אותם לאשפה, אלא כורך אותם בנייר או בשקית ניילון ומניח בפח האשפה. אבל, אם אינם ראויים למאכל אדם, בטלה מהם קדושת שביעית, ואפשר להשליכם לאשפה. **הערה:** מכיוון שהשלכת פירות שביעית למקום מאוס כגון פח אשפה נחשבת כהפסד פירות שביעית בידיים. ראה חזון אי"ש - שביעית (סימן יד אות י), מנחת שלמה ח"א (סימן נא אות כג), משפטי ארץ (פכ"א הערה ה). ועוד, עצם הזריקה לפח מבזה את הפירות, גם אם אינם נמאסים. כן דעת הראש"ל הגר"מ אליהו זצ"ל בספר קטיף (שביעית פס"ג הערה ז), וכ"כ הגר"מ שטרנבוך בספר שביעית כהלכתה (פ"ג ה"ג), והגר"מ גרוס (שיעורי שביעית פ"ז עמוד קי). אולם בספר ערוך השולחן (פכ"ד אות יד) כתב, שאין איסור לבזות פירות שביעית, אלא רק אסור להפסידם.

שאריות מתבשילי פירות שביעית הדבוקים בדופני הסירים או בדופני הצלחות ואין רגילים להסירם לפני השטיפה, מותר לרחוץ כדרך, מכיוון שבכל השנים כך הדרך לשוטף. וכן אם גירד פירות שביעית בפומפיה מותר לו לשטוף את הפומפיה לאחר הגירוד. **מקורות:** דרך אמונה (פ"ה משמיטה ציון ההלכה אות כד) בשם החזון אי"ש. וכל"ה בספר משפטי ארץ (פכ"ג ה"י).

אסור לתת את שאריות הפירות הקדושים לבעלי חיים, אולם מותר להניחם ליד חיות או בהמות, והן תאכלנה מעצמן. **מקורות:** מבואר בתוספתא (שביעית ה, יג) וכן פסק הרמב"ם (פ"ה ה"ה) פירות שביעית - אין מאכילין אותם לבהמה לחיה ולעופות. אולם, כאשר בעלי חיים אוכלים מעצמם - אין צריך למנוע מהם. ולדעת החזון אי"ש (פ"ד משביעית ה"ד) אין מונעים מהם, כאשר מדובר ביבול מחובר, אולם לאחר שנקטף אסור. וכתב בספר חוט שני - להגר"נ קרליץ (עמוד רלא) שאין להאכיל בעלי חיים בשאריות אלו. וכתב הרב טיקוצ'ניסקי בספר ארץ ישראל (ח"ב עמוד קכו) בשם הרב שמואל סלנט, שאומנם אין להאכיל בהמת כהן בתרומה טהורה באופן ישיר, אולם ניתן להניחה במקום שישנן שם בהמות ששייכות לכהן, והם ניגשות מעצמן ואוכלות אותה. ונראה, שאף דברי החזון אי"ש הנ"ל לא דיברו בשאריות, שבני אדם לא יאכלו יותר.

יש שנהגו להניח בבית פח נוסף, חוץ מהפח הרגיל שמשתמשים בו לאשפה. וכאשר נשאר לו מאכל שאסור לאבד בידיים, מכניסו לשקית ניילון, ומניחו בפח שמיטה עד שיירקב, ולאחר מכן כיוון שאינו ראוי למאכל אדם ניתן לזרוק לפח אשפה רגיל. **מקורות:** שמיטה כהלכתה (פ"ג ס"ג). וראוי לפני כל ארוחה שמשתמשים בפירות וירקות בקדושת שביעית להניח נייר סופג וכדו', שיפריד בין השאריות הישנות ובין החדשות, כדי שלא תהיה פעולה זו נחשבת כהנחה במקום מאוס על ידי זריקת השאריות הראויות אל תוך השאריות המקולקלות. וכן העלה בספר אור לציון - שביעית (עמוד מ), משפטי ארץ (שביעית עמוד קעג), וכן הורה הגרש"ז אורבך זצ"ל. ומה שמניחים את הקליפות, עד שיירקבו, אינו אלא גרמא בהפסד פירות שביעית ומותר.

אם יש פח המיועד לשאריות מתכלות, הנקרא 'קומפוסט', עדיף להשליך את השקית ובה השאריות לפח זה. **הערה:** ישנם אנשים שבכל השנים, במקום לזרוק שאריות אורגניות לפח, מניחים את שאריות הפירות והירקות בתוך כלי, עד שנוצר ממנו דשן לשימוש בגינה. בתחתית המיכל ישנו גזם מסויים, שעליו מניחים את שאריות הפירות והירקות. במשך הזמן שאריות אלו מקיבות, ונוצר מהן דשן.

רְפוּאָה שְׁלֵמָה

יומיים לפני הבר-מצווה התגלה הבן כחולה בחצבת. אביו פנה לאחד ממקורבי מרן שר התורה הגאון רבי חיים קניבסקי שליט"א בשאלה: "האם לבטל את האולם? הרי החתן עלול חלילה להדביק את המשתתפים?". מרן השיב חד משמעית: "חלילה מלבטל את השמחה. עד הבר-מצווה הוא יבריא אי"ה!". ואכן ביום הבר-מצווה קם הילד, כשכל גופו צח ונקי, ואין סימן לחצבת על גופו שלא כדרך הטבע. ההורים מיהרו עם הילד לרופא, ששאל בפליאה, אם זה אותו הילד שהיתה לו חצבת, מכיוון שלילד זה אין שום חצבת, וכדברי רבינו כך היה - לא נפל דבר מדבריו, והשמחה התקיימה במועדה ללא כל חשש.

אַהֲבַת הַתּוֹרָה

יום אחד הסטייפלר (מרן הגאון רבי יעקב ישראל קניבסקי) זצ"ל אמר לתלמידיו, שלא ימסור שיעור בישיבה, אלא בביתו. התלמידים רצו מיד לבית הרב וראו אותו שוכב במיטה תחת הסדינים, וכך הרב מסר את השיעור מתוך חשק ואהבה. כשסיים, ברכו אותו התלמידים ברפואה שלימה. אמר להם הרב: "אני לא חולה". תמהו תלמידיו: "אם כן, מדוע הרב שוכב תחת הסדינים? למה הרב לא הגיע לישיבה?". ענה הרב: "לצערי, נקרעו לי המכנסיים היחידות שיש לי, אך אמרתי לאשתי, שזה לא מה שיגרום לי להפסיק את התורה, אם צריך, אני אמסור שיעור גם בלי מכנסיים מתחת לסדין!".

עושה אירוע שמחה באולם שמחות וברצונך להפוך אותו לכשרות "מהדרין-גלאט"?

צוות משגיחים תלמידי חכמים ידאגו לכך בכל איזור בארץ. ההשגחה החל מזמן אספקת הבשר ועד למנה האחרונה.

בפיקוחו של הרב אליהו חיים פנחס שליט"א 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)

לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב אליהו פנחסי
בטל" 052-6329144
(הנייד באישור ועדה רוחנית)

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמה, רפואה שלמה, הצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו'
נא לפנות לליאור בטל" 052-7652084
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבושם 26 א ת.ד. 83375. מבשרת ציון. מיקוד 9076926

מינויים

לקבלת העלון חינם במייל מדי שבוע, יש לשלוח בקשה למייל

PnhineEH@gmail.com

אם ראשונים כמלאכים - האדמו"ר הרב משה יחיאל הלוי אפשטיין זצ"ל

האדמו"ר הרב משה יחיאל הלוי אפשטיין זצ"ל- נולד ב-ו' טבת ה'תר"ן (1889) בפולין. החל מגיל שלוש, נהג אביו להכניסו לחדר מלא ספרי קודש ולסגור בעדו את הדלת, וכך התרגל ללמוד ללא הפסקה. לעיתים קרובות נהג ללמוד כעשרים שעות ברציפות גמרא ומפרשים. בגיל עשרים החל ללמוד קבלה. בגיל עשרים ושתיים התמנה כאדמו"ר מאוז'רוב חנצ'ין. כדי לקבל את אישור השלטונות למד את שפת המדינה, עם ר' יחזקאל הולשטוק (בן האדמו"ר מאוסטרובצה). בשנת ה'תרפ"ו (1925) ביקש ממנו סבו להגר לאמריקה, ואמר, שהתגלה לו, שאחד מנכדיו חייב לעבור לשם. רבינו עשה כדבריו ועבר לניו יורק, למרות החשש לחינוך הילדים באמריקה.

בשנת ה'תשי"ג (1953) עלה לארץ, והתגורר בסמוך לבית ה'חזון אי"ש' בבני ברק. חודשים ספורים לאחר מכן נפטר החזון אי"ש והוא עבר לתל-אביב. בשנת ה'תשכ"ח (1967) נבחר כחבר מועצת גדולי התורה של אגודת ישראל (כמחליפו של ר' זלמן סורוצקין שנפטר). נלחם נגד חילולי השבת ועודד אנשים להפגין ולהיאבק עבור השבת. בשנת ה'תשכ"ח (1967) קיבל את פרס ישראל לספרות תורנית ובשנת ה'תשי"ט (1958) קיבל את פרס הרב קוק. ענוותן מופלא. גאון בנגלה ובנסתר. אהב כל אדם והשתדל לסנגר על ישראל. הקפיד למצוא בכל דבר את הטוב והדגיש, כי גם מתוך עינוי וייסורים צומח טוב. נפטר ב-א' שבט ה'תשל"א (1971). חי כ-82 שנים. ציונו בבית העלמין שומרי שבת בבני-ברק.

סבא (מצד אביו): האדמו"ר ר' אריה לייב (ליבוש). **סבא (מצד אמו):** האדמו"ר ר' חיים שמואל מחנצ'ין. **אביו:** האדמו"ר ר' אברהם שלמה. **אימו:** מרת רייצא מירל. **מרבתי:** סבו, ר' אריה לייב (ליבוש). אביו, ר' אברהם שלמה. **נשותיו:** מרת חנה (זיווג ראשון- נישא בהיותו בגיל 17. בת ר' עמנואל וולטפרייד, האדמו"ר מפאבניץ ראספשה. נפטרה בשנת ה'תרע"ט כשהייתה בת 29 שנים ממגפה בעת שטיפלה בחולים), מרת קיילא (זיווג שני- בת ר' מנחם מנדל טננבוים), מרת שינדל יוכבד (זיווג שלישי- בת ר' משה דוד לנדאו). **בנו:** ר' אלתר אברהם שלמה. **בתו:** מרת חיה (בן ושתי בנות נפטרו על פניו). **מספריו:** **יאש דת- על אהבת ה'**, **אהבת התורה ואהבת ישראל** (11 כרכים. מבוסס גם על תורת הקבלה) **יבאר משה- על התורה והנביאים** (שישה כרכים). רוב ספריו עוד לא הודפסו וקיימים עדיין רק בכתב יד.

אל רבינו נכנס יהודי נכבד מוותיקי התושבים בשכונה וממקימי בית הכנסת המפואר, בו השקיע משאבים ומאמצים רבים. כעת מספר, כי ברוך ה', בביה"כ המהודר התגבשה קהילה נאה, ויש רב חשוב ושיעורי תורה, והוא הנשיא המוכתר והבלתי מעורער.

אלא שלאחרונה הצטרפו מתפללים חדשים, המבקשים לשנות סדרים, והם העמידו מועמד מתחרה כנגדו. הם פתחו במסע טענות וקבלנות. הטילו דופי ביושרו וזלזלו במסירותו. לדבריו, הם מבקשים לגמול רעה תחת טובה וגורמים לו עוגמת נפש שלא תשוער... הרבי נאנח עימו, צער השתקף בעינו של הרבי, מבין הוא לליבו ומשתתף בצרתו.

הרבי התכנס בעצמו, ולאחר רגע שאל: "מה אני עושה כאן באמריקה?" - "סליחה רבי!?! האיש לא הבין. הרבי הגביה את קולו: "האם אתה יודע, מה אני עושה כאן?" והצדיק הסביר את שאלתו: "הגעתי לכאן זמן רב לפני מלחמת העולם. הגעתי מפולין, שבה תססה היהדות במלוא חומה ועוזה. הגעתי לאמריקה, בה הייתה היהדות בשפל המדרגה. כמעט ולא היו ישיבות, לא מוסדות חינוך תורניים לבנות, לא חצרות חסידיות..."

מדוע היגרתי לכאן? סבי היה הרבי השלישי בשושלת אוז'רוב ואבי היה רב בעיירה. כשסבי נפטר, אבי התמנה לאדמו"ר, לרבים של החסידים, ואותי מינו לרב. פתחתי ישיבה, ארגנתי שיעורי תורה. הייתה זו תקופת זוהר, מעט לפני מלחמת העולם הראשונה. פעילותי הנמרצת עשתה לה שם. הציעו לי את רבנות ראדום בהיותי בן עשרים וארבע. הוצע לי להיות רבה של פינטשוב, אב בית דין בלודז', ולא הסכמתי!

מלחמת העולם הראשונה פרצה, הייתה זו ממש שואה. אוז'רוב עברה מיד ליד ככדור משחק. כל כובש התעמר, התעלל הטיל גזירות ועט על הביזה. בסופו של דבר, הגלו הרוסים את כל יושבי העיירה, אנשים נשים וטף, זקנים וחולים, כל אחד נשא את הצרור הדל, שהותר לו לקחת... בדרכנו ראינו את האיכרים נוהרים מן הכפרים אל העיר, ממהרים לרוקן את בתינו... עודנו הולכים ובוכים, ומן העיירה עלו תימרות עשן, שריפה פשטה בה וכלתה את כל בתיה... הרוסים נסוגו מן העיירה החרבה, ואנו חזרנו לעיירה בלי בית-כנסת.

התושבים בכו על החורבן, ואני התחלתי בשיקום. אירגנתי מגביות, דחקתי באנשים לבנות את ביתם. התחלנו מן המסד, אך מכת דבר פשטה בינינו, איבדתי בה את אישתי ושלושה מילדיי. באותה שנה נפטר גם הוריי. לא אדע, מאין נטלתי את הכוחות אבל אוז'רוב שבה ונבנתה. בית המדרש הוקם, המקווה והישיבה שבו ונסודו, ובנוסף לרבנות העיירה הוטלה עלי גם האדמו"רות.

המלחמה הסתיימה, הפצעים הגליו. בניתי את ביתי מחדש, הדרך לאוז'רוב המתה חסידים כבעבר. באוז'רוב התגורר דוד קשיש, קרוב משפחה, ונקבצו סביבו כמה נרגנים שטענו, שהרבנות והאדמו"רות ראויה לו. הם היו מיעוט מבוטל. הרי הוכתרתי לרב בידי אבי והוכרתי רשמית ע"י השלטונות, כל החסידים הכתירוני כאדמו"ר, ואני אהבתי כבני ואהבתי את העיירה, ששיקמתי בעמל בל יתואר. אבל מיד כשהרחתי ריח מחלוקת, עזבתי הכול וברחתי על נפשי! שהמשלחות לא ישיגוני, שהתחנונים לא יפתוני. עד לאמריקה ברחתי".

"והיום", הוסיף בקול חנוק, "אוז'רוב שוב חרבה... הנאצים פלשו לעיירה. לפני שהתנכלו ליהודיה, העמידום כצופים משני עברי הרחוב. הוציאו את הרב הישיש מביתו. אותו קרוב, שהפתה והסכים למלוך. הם עקרו את ארון הקודש על ספרי התורה שבו מכותל בית-המדרש, והעמיסו אותו על שכמו של הרב הישיש... הריצו אותו בלעג ובשחוק, עד שכרע, כשל ונפל, ונקבר תחת ארון הקודש... ה' ינקום דמו! שמע לקולי, שוב לביתך וחשוב על הסיפור. אם תרצה, תשוב מחר ונדון במצוקתך". למחרת הגיש הנשיא את התפטרותו.

ישועה מפלאה

הרופא ביצע סדרת בדיקות מקיפה, ובסיומן התיישב על כיסאו מול השניים בארשת פנים חמורה.

"ראו", אמר בטון קודר, "יש בפי בשורות, שלא ישמחו אתכם. האישה סובלת מבעיה פיזיולוגית חמורה, שמשמעותה, כי לעולם לא תוכל להרות. עליכם להשלים עם המציאות".

הדברים הקשים נפלו על ראשם כרעם ביום בהיר. הם יצאו מהרופא שבורים ורצוצים. הבעל ניסה לעודד את רעייתו: "האישה הזו איננו הרופא היחיד בעיר. נלך לרופא אחר, לקבלת חוות-דעת שנייה".

מיהרו השניים וקבעו תור אצל רופא בכיר אחר, אולם גם הוא אישש את ממצאי קודמו. "אין שום דבר שאפשר לעשות בעניינכם", הוסיף ואמר לזוג האומלל.

מיד עם חזרתם לביתם מיהר משולם וייס להתקשר למזכירו של הרבי, הרב גרונר. "אנא מסור את דברי הרופאים לרבי ובקש את ברכתו בעבורנו", אמר למזכיר. המזכיר הבטיח לעשות זאת מיד.

כעבור חודש נפקדה האישה, ובחלוף תשעה חודשים ילדה את בנה הבכור, מרדכי. המיילד לא היה אלא הרופא השני, שתמך בממצאי הבדיקה של הראשון.

אותו רופא יילד במרוצת השנים את כל חמישה-עשר הילדים של משפחת וייס...

כשהייתה הרבנית וייס באמצע שנות הארבעים לחייה הלכה לסדרת בדיקות מקיפה אצל מומחה לבריאות האישה. הוא עשה את הבדיקות, ואז אמר בטון רך:

"ודאי את חשה אכזבה רבה..." "אכזבה?", תהתה הרבנית וייס, "ממה?". "וכי אינך יהודיה אורתודוקסית?", תהה הרופא הבכיר. "אכן", אישרה האישה.

"אני יודע", אמר הרופא, "שבציבור היהודי-אורתודוקסי הרצון ללדת ילדים חזק מאוד. בבדיקה אני מוצא, שאת סובלת מבעיה רפואית שמשמעותה, כי מעולם לא זכית לפרי בטן. זו ודאי אכזבה עצומה בעבורך להיות נשואה שנים רבות כל-כך בלי ילדים".

הרבנית וייס חייכה לעצמה ולא הגיבה. כשיצאה החוצה, אל בעלה, פרצה בצחוק. היא שיתפה את בעלה בדברי הרופא ושניהם צחקו. "איך אתה מסביר את זה?", שאלה האישה את בעלה.

"פשוט מאוד", השיב לה. "הרי הרבי העניק לך ברכה לפני חתונתך, שהקב"ה יברכך בילדים רבים, ולכן ילדת את כל הילדים האלה למעלה מדרך הטבע – בזכות ברכתו של הרבי!".

זה היה זה בשנת ה'תשי"ז, החתן והכלה עמדו ערב חתונתם כאשר הם זכו לפגישה אישית עם הרבי מליובאוויטש, 'יחידות', היא תמיד פסגת שאיפותיו של חסיד. הרב משולם וייס, כיום שליח חב"ד במיאמי, פלורידה, וכלתו, איליין, נכנסו ברעד אל החדר.

עם כניסתם הגיש משולם לרבי את פתק בקשת הברכה. הרבי עיין בו, הרים את עיניו ושאל: "אתם מבינים יידיש?". משולם השיב בחיוב, ואילו הכלה השיבה, שהיא מתקשה לדבר בשפה זו ומיטיבה להתבטא באנגלית. "אם כן", הגיב הרבי, "אשוחח עם החתן ביידיש, ועם הכלה באנגלית".

חלפו כמה שניות, ולפתע פרצה הכלה בבכי. היא אמרה: "האם הרבי יוכל לבקש מהחתן לעזוב את החדר? רצוני לשוחח עם הרבי שלא בנוכחותו". משולם נדהם. הרבי נתן בו מבט, והוא יצא מהחדר.

כעשרים דקות המתין החתן בחוץ. לאחר מכן יצאה הכלה ואמרה, כי הרבי ביקש שיחזור. הוא נכנס אל החדר והרבי העניק להם ברכות לנישואיהם.

כשיצאו מה'יחידות' נפרדו החתן והכלה ולא התראו עד החתונה. מיד אחרי החופה, כאשר החתן והכלה נכנסו לחדר הייחוד, המילים הראשונות, שאמר החתן לכלתו היו: "על מה דיברת עם הרבי במשך עשרים דקות?".

השיבה הכלה: "אני מקווה שלא תכעס עלי... אמרתי לרבי שרצוני לבטל את החתונה". "לבטל את החתונה?!", שאל החתן הנדהם.

"אמרתי לרבי, שאני בעלת מזג נורא ואיום. חסרת סבלנות ומתרגזת בקלות. עד עכשיו לא הבחנת בכך, אך ברור לי, שאחרי החתונה לא יעבור זמן רב, ואתה תבין, שטעית טעות גדולה והתחתנת עם 'מכשפה'".

"הנישואין יעלו על שרטון ויסתיימו בגירושין. החלטתי, שאני מעדיפה שלא להתחתן מלהיקלע ל'הרפתקה' כזאת".

"ומה אמר הרבי?", שאל החתן ההמום. "הרבי חיירך", השיבה הכלה, "ואמר לי: 'הקב"ה יברך אותך בילדים רבים, והם ילמדו אותך את מידת הסבלנות. לכן אינך צריכה לבטל את החתונה'".

"ועד שייולד הילד הראשון, לכי להתנדב במרכז רפואי, ומה טוב בבית רפואה לילדים. ההתנדבות תסייע לך ללמוד להתייחס לאנשים בסבלנות, וכך המזג שלך לא ייצור בעיה".

החודשים חלפו, ובני הזוג טרם נפקדו. האישה התחילה לדאוג והלכה עם בעלה לבדיקה אצל רופא מומחה במיאמי.

<p>לע"נ</p>	<p>הרב הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת איירון ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי זידי בן קלרה ז"ל ר' יצחק בן מסעודה קדוש ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה יעקב בן סלימה ז"ל ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה אברהם בן דינה ז"ל</p>	<p>הרב עובדיה יוסף בן גורג'ה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל חיים משה גרשון בן שלמה יחזקאל ז"ל ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה אסתר בת גולה גאולה ע"ה יוסף בר סעדה ז"ל יעקב בן נעמה ז"ל שרה בת מורברי רחל ע"ה אלון בן סעדה ז"ל</p>	<p>הרב הרב שמואל בן שמחה דרוי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'ה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל חוה בת יעקב צבי ע"ה רפאל בן אסתר ז"ל ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל אורה בת נעימה ע"ה דוד יצחק בן פרחיה ז"ל גורג'ה בת נעימה ע"ה</p>
-------------	---	---	---